

แบกไปทำไม

>>> “คนแบกทุกข์เก็บทุกเรื่องมารุ่นคิด แต่คนเปี่ยมสุขให้อภัยทุกเรื่องก่อนเข้านอน” <<<

มีเรื่องมาแล้วให้ฟัง พระเจ้ายื่นสัมภาระคนละสองชิ้นให้สามคน พวกเขามีหน้าที่เดินไปบนถนนที่มีชื่อว่า “ชีวิต” จุดหมายปลายทางที่ชื่อว่า “ความสุข” **คนแรกเดินด้วยความยากลำบาก** เขาารู้สึกว่าสัมภาระนี้หนักเหลือเกิน จนแทบจะก้าวไม่ออก เหงื่อไหลไคลย้อย เต็มไปด้วยความลำบาก ทุกข์ระทมตลอดทางที่เดิน **คนที่สองเดินด้วยสีหน้าเป็นสุข** เพียงแต่ว่าเดินค่อนข้างช้า แต่อย่างก้าวก็เหนื่อยพอประมาณ **ส่วนคนที่สามนั้นเดินไปร้องเพลงไป** มีความสุขอย่างล้นเหลือ และก็เดินได้เร็วมาก ไม่นานนักก็ถึงที่หมายอย่างสบาย

พระเจ้ารออยู่ที่จุดหมายปลายทาง คนอื่นจึงสามารถเดินทางด้วยความสุขระทม สงสัยว่าสัมภาระของตนหนักกว่าของทุกคนหนักเท่ากัน **ชิ้นหนึ่งบรรจุ** แต่เจ้าแบกเอาชิ้นของความทุกข์ไว้ เจ้าจึงเห็นแต่ความทุกข์ตลอดทาง ไม่เคยและเหนื่อยล้า”

คนแรกบ่นอย่างหยุดหยิ่ง ซึ้งใจมากกว่าทำไม ในขณะที่ตัวเองเดินด้วยความทุกข์ของคนอื่น พระเจ้าชี้แจงว่า “สัมภาระ **“ความทุกข์”** อีกชิ้นบรรจุ **“ความสุข”** ด้านหน้า เอาชิ้นความสุขไว้ด้านหลัง เห็นความสุข จึงต้องเดินทางด้วยความเศร้า

แล้วก็หันไปยังคนที่สอง “เจ้ากลับทำตรงกันข้ามกับคนแรก แบกเอาชิ้นความสุขไว้ด้านหลัง เอาชิ้นความทุกข์ไว้ด้านหลัง เจ้าจึงเห็นแต่ความสุข ทำให้เจ้าสามารถเดินทางด้วยความสุขสดชื่นตลอดทาง” แล้วพระเจ้ายิ่งชี้ไปที่คนสุดท้าย “เจ้าก็ทำเหมือนคนที่สอง แต่เจ้ายังรู้จักเจาะรูไว้ที่ชิ้นแห่งความทุกข์รูหนึ่ง จนทำให้ความทุกข์ไหลออกตลอดทาง สัมภาระชิ้นแห่งความทุกข์จึงมีน้ำหนักเบาลงเรื่อย ๆ เจ้าจึงสามารถเดินทางด้วย “ความสุข” และยังเดินได้เร็วกว่าคนอื่น”

พระเจ้ายื่น **“ความทุกข์”** และ **“ความสุข”** ไว้ให้กับเราทุกคน และยังได้ยื่นเครื่องมือให้เราอีกชิ้นหนึ่ง เพื่อตัดเจาะสัมภาระชิ้นแห่งความทุกข์ให้ขาด เครื่องมือนี้มีชื่อว่า **“อภัย”** นั่นเอง

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>